

พระราชบัญญัติ ราชทัณฑ์ (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2520

ภูมิพลอดุลยเดช ป.ร.

ให้ไว้ ณ วันที่ 5 มีนาคม พ.ศ. 2520

เป็นปีที่ 32 ในรัชกาลปัจจุบัน

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศว่า โดยที่เป็นการสมควรแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายว่าด้วยราชทัณฑ์ จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตรา พระราชบัญญัติขึ้นไว้ โดยคำแนะนำและยินยอมของรัฐสภา ดังต่อไปนี้

มาตรา 1 พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า "พระราชบัญญัติ ราชทัณฑ์ (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2520"

มาตรา 2 พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษา เป็นต้นไป

มาตรา 3 ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็น (6) และ (7) ของมาตรา 32 แห่งพระราชบัญญัติราชทัณฑ์ พุทธศักราช 2479

"(6) ลดวันต้องโทษจำคุกให้เดือนละไม่เกินห้าวันตามหลักเกณฑ์วิธีการ และเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวง แต่การลดวันต้องโทษจำคุกจะพึงกระทำได้ต่อเมื่อนักโทษเด็ดขาดได้รับโทษจำคุกตามคำพิพากษาถึงที่สุดมาแล้วไม่น้อยกว่าหกเดือน หรือไม่น้อยกว่าสิบปีในกรณีที่ต้องโทษจำคุกตลอดชีวิตเป็นโทษจำคุก มีเวลาดำหนด

(7) ในการลดวันต้องโทษตาม (6) ให้มีคณะกรรมการประกอบด้วยผู้แทนของกรมราชทัณฑ์ กรมตำรวจ กรมอัยการ กรมประชาสัมพันธ์ และจิตแพทย์จากกรมการแพทย์ เป็นผู้พิจารณาโดยมติเสียงส่วนมาก"

มาตรา 4 ให้เพิ่มข้อความต่อไปนี้เป็น (9) ของมาตรา 35 แห่งพระราชบัญญัติราชทัณฑ์ พุทธศักราช 2479

"(9) ตัดจำนวนวันที่ได้รับการลดวันต้องโทษจำคุก ตามมาตรา 32(6)"

มาตรา 5 ให้ยกเลิกความในมาตรา 43 แห่งราชบัญญัติราชทัณฑ์ พุทธศักราช 2479 และให้ใช้ข้อความต่อไปนี้แทน

(มาตรา 43 นักโทษเด็ดขาดซึ่งได้รับการพักการลงโทษ ตามมาตรา 32 (5) หรือนักโทษเด็ดขาดซึ่งได้ลด วันต้องโทษจำคุก ตามมาตรา 32 (6) และถูกปล่อยตัวไปก่อนครบกำหนดโทษตามหมายศาลในขณะนั้น ต้องปฏิบัติตน โดยเคร่งครัดตามเงื่อนไขที่กำหนดไว้สำหรับความประพฤติของตน ถ้าไม่ปฏิบัติตามเงื่อนไขที่กำหนดข้อใดข้อหนึ่ง นักโทษเด็ดขาดผู้นั้นอาจถูกจับกุมมาอีกโดยมีต้องมีหมายจับหรือหมายจำคุก และนำกลับเข้าคุกต่อไปตามกำหนดโทษที่เหลืออยู่ และให้เจ้าพนักงานผู้มีอำนาจสั่งการพักการลงโทษ ตามมาตรา 32(5) หรือการลดวันต้องโทษตามมาตรา 32(6) สั่งถอนการพักการลงโทษหรือถอนการลดวัน ต้องโทษจำคุกที่ยังเหลืออยู่ และจะลงโทษทางวินัยอีกด้วยก็ได้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

ธานินทร์ กรัยวิเชียร

นายกรัฐมนตรี

หมายเหตุ:- เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ เพื่อจูงใจนักโทษเด็ดขาดประพฤติดี อยู่ในระเบียบวินัย มีความอดสาหัส ตั้งใจรับการศึกษาอบรม และทำงานฝึกวิชาชีพมากขึ้น และเพื่อลดปัญหา ผู้พ้นผิดกระทำผิดซ้ำ สมควรให้มีการปล่อยตัวจากเรือนจำเร็วขึ้น และหลังจากปล่อยตัวจากเรือนจำแล้ว ให้นักโทษเด็ดขาดผู้นั้นยังอยู่ภายใต้การควบคุมความประพฤติของพนักงานเจ้าหน้าที่จนกว่าจะครบกำหนดโทษ ในการนี้จำเป็นต้องแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายว่าด้วยราชทัณฑ์ จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้ขึ้น